

Sygn. akt KR II R 57/19

Warszawa, dnia 23 marca 2021 r.

DECYZJA nr KR II R 57/19

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Jan Mosiński, Łukasz Kondratko, Sławomir Potapowicz i Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2021 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie: decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012, dotyczącej ustalenia odszkodowania za nieruchomość warszawską przy ul. Żegiestowskiej 26,

z udziałem stron: W P., Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu oraz Miasta Stołecznego Warszawy

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz.1709) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.)

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 w całości.

UZASADNIENIE

I.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r., poz. 2267; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) postanowieniem z dnia 17 grudnia 2019 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. KR II R 57/19 dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012, ustalającej na rzecz M K odszkodowanie w wysokości zł (słownie:

złoty) za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279, dalej: dekret z dnia 26 października 1945 r.) nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 oznaczoną dawną hipoteką „Nieruchomość Warszawska nr 8049”, stanowiącą obecnie część działki ew. nr z obrębu oraz część działki z obrębu , które obecnie stanowią działki ewidencyjne nr i nr z obrębu

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2019 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Kolejnym postanowieniem z dnia 17 grudnia 2019 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, które doręczono członkom Społecznej Rady w dniu 20 grudnia 2019 r.

Pismem z dnia 17 grudnia 2019 r. zawiadomiono Miasto Stołeczne Warszawa, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu oraz M K o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienie z dnia 17 grudnia 2019 r. zostały opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 20 grudnia 2019 r.

Zawiadomieniami z dnia 12 lutego 2020 r., 3 kwietnia 2020 r., 1 czerwca 2020 r. i 7 sierpnia 2020 r. Komisja poinformowała, że postępowanie rozpoznawcze w sprawie, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, uległo przedłużeniu

odpowiednio do dnia 10 kwietnia 2020 r., 10 lipca 2020 r., 10 sierpnia 2020 r. i 10 października 2020 r.

Ww. zawiadomienia zostały opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości odpowiednio: dnia 12 lutego 2020 r., 9 kwietnia 2020 r., 3 czerwca 2020 r. i 7 sierpnia 2020 r.

W dniu 14 sierpnia 2020 r. Komisja zawiadomiła o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Żegiestowskiej 26, dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 oraz poinformowała, że w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego zawiadomienia, strona ma prawo wypowiedzieć się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 18 sierpnia 2020 r.

W dniu 21 września 2021 r. Komisja otrzymała z Urzędu Stanu Cywilnego w Piasecznie skrócony akt zgonu strony postępowania N T K.

Zawiadomieniem z dnia 16 października 2020 r. Komisja poinformowała, że postępowanie rozpoznawcze w sprawie, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, uległo przedłużeniu do dnia 10 grudnia 2020 r. Zawiadomienie zostało opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości dnia 16 października 2020 r.

W dniu 3 grudnia 2020 r. Komisja otrzymała z Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie akta o sygn. ... oraz ... pozwalające na ustalenie następcy prawnego zmarłej strony postępowania.

Zawiadomieniem z dnia 16 grudnia 2020 r. Komisja poinformowała, że postępowanie rozpoznawcze w sprawie, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, uległo przedłużeniu do dnia 10 stycznia 2021 r. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości dnia 17 grudnia 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 5 stycznia 2021 r. Komisja poinformowała, że postępowanie rozpoznawcze w sprawie, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, uległo przedłużeniu do dnia 10 marca 2021 r. Zawiadomienie zostało

opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości dnia 5 stycznia 2021 r.

Zawiadomieniem z dnia 13 stycznia 2021 r. Komisja poinformowała Wojciecha Polaka, jako następcę prawnego zmarłej strony postępowania M T K o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego w dniu 17 grudnia 2019 r. przez Komisję do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 ustalającej na rzecz M K odszkodowanie w wysokości zł (słownie:

złotych), za przejętą dekretem z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 oznaczonej dawną hip. „Nieruchomość Warszawska nr 8049”, stanowiącą obecnie część działki ew. nr z obrębku oraz część działki z obrębku, która obecnie stanowi działki ewidencyjne nr i nr z obrębku.

Zawiadomienie z dnia 13 stycznia 2021 r. zostało opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości dnia 14 stycznia 2021 r.

Zawiadomienie z dnia 13 stycznia 2021 r. zostało również doręczone Wc P osobiście w dniu 21 stycznia 2021 r.

W dniu 3 marca 2021 r. Komisja ponownie zawiadomiła o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Żegiestowskiej 26, dotyczącej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 oraz poinformowała, że w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego zawiadomienia, strona ma prawo wypowiedzieć się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 4 marca 2021 r.

Zawiadomieniem z dnia 3 marca 2021 r. Komisja poinformowała, że postępowanie rozpoznawcze w sprawie, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, uległo przedłużeniu do dnia 10 maja 2021 r. Zawiadomienie zostało opublikowane na stronie internetowej podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości dnia 5 marca 2021 r.

W dniu 11 marca 2021 r. udostępniono stronie postępowania W P akta sprawy Komisja sygn. akt KR II R 57/19 i pozostały materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie.

W dniu 19 marca 2021 r. Społeczna Rada złożyła opinię nr 11/2021 w sprawie sygn. akt KR II R 57/19 dot. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 314/GK/DW/2012 z dnia 10 lipca 2012 r. w której to ww. rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji, gdyż w jej ocenie Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ pominął kwestie wniosku dekretowego złożonego w 1947 r., a także bezpodstawnie przyznał odszkodowanie na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n., co czyni koniecznym zastosowanie wobec decyzji przepisów art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a.

Społeczna Rada podniosła przy tym, iż wydanie decyzji doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości oraz pierwotny właściciel nieruchomości

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 oznaczona dawną hip. „Nieruchomość Warszawska nr 8049” znajdowała się w granicach administracyjnych Miasta Stołecznego Warszawy, na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r.

Zgodnie z ustaleniami Prezydenta m.st. Warszawy nieruchomość oznaczona dawną hip. „Nieruchomość Warszawska nr 8049” w dniu wydania decyzji ustalającej odszkodowanie stanowiła część działki ewidencyjnej nr oraz część działki ewidencyjnej nr z obr.

Prezydent m.st. Warszawy w wydanej decyzji nie sprecyzował w jakiej części dawna nieruchomość hipoteczna odpowiada aktualnym działkom ewidencyjnym, przyjął jedynie za starą księgą hipoteczną, że powierzchnia nieruchomości wynosi 1070,46 m².

W dokumentach nadesłanych przez Archiwum Państwowe (akta Komisji S 217/18 Żegiestowska 26) znajduje się zaświadczenie Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 sierpnia 1947 r. nr 10239/47, z którego wynika, że tytuł własności nieruchomości pod nazwą „Nieruchomość Warszawska N 8049” o pow. 1070,46 m² wg stanu na dzień 16 sierpnia 1947 r. był uregulowany wpisem jawnym na rzecz B i J z E małż. S na mocy aktu kupna z dnia grudnia 1930 r.

Powyższe zaświadczenie zgodne jest z treścią zaświadczenia Sądu Grodzkiego w Warszawie Oddziału Ksiąg Wieczystych z dnia 16 września 1949 r. nr 1846/49, wg którego na dzień 15 września 1949 r. tytuł własności do nieruchomości położonej przy ul. Żegiestowskiej pod nazwą „Nieruchomość warszawska Nr hip. 8049” o pow. 1070,46 m² uregulowany był jawnym wpisem na imię: B i J z E małżonków S, na mocy wniosku z dnia 21 maja 1931 r. (akta miejskie tom I/2, k. 1).

Natomiast zgodnie z zaświadczeniem Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie z dnia 27 sierpnia 1947 r. nr 1375/BP/47 nieruchomość hip. nr 8049 została oznaczona numerem porządkowym 26 przy ul. Żegiestowskiej. W zaświadczeniu podano, że wydano je na wniosek B S z dnia 25 sierpnia 1947 r. celem okazania w Wydziale Ewidencji Ludności (V. dokumenty nadesłane przez Archiwum Państwowe akta Komisji S 217/18 Żegiestowska 26).

Pismem z dnia 25 sierpnia 1947 r. B S wniósł w imieniu swoim, jak i J S o przyznanie jako dotychczasowym właścicielowi wszelkich praw wynikających z obowiązujących ustaw, do gruntu przy ul. Żegiestowskiej. W piśmie wskazano, że przedmiotowy grunt obejmuje powierzchnie o obszarze 1070, 46 m². Ponadto autor pisma wskazał, że przedmiotowy grunt znajduje się w jego i żony administracji oraz wskazuje świadków, którzy mogą potwierdzić tę okoliczność. Z prezentaty Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy zawartej na ww. piśmie wynika, że przedmiotowe pismo otrzymano w dniu 25 sierpnia 1947 r. (V. dokumenty nadesłane przez Archiwum Państwowe akta Komisji S 217/18 Żegiestowska 26).

Zarząd Miejski m.st. Warszawy w zaświadczeniu z dnia 9 września 1947 r. stwierdził, że przedmiotowa nieruchomość nie została objęta w posiadanie przez organy tegoż wydziału, gdyż współwłaściciel E S wszedł w jej posiadanie przed objęciem jej przez Zarząd Miejski. (V. dokumenty nadesłane przez Archiwum Państwowe akta Komisji S 217/18 Żegiestowska 26).

Pismem z dnia 17 września 1949 r. (data wpływu do Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie 19 września 1949 r.) B S i J S wnieśli o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności do placu przy ul. Żegiestowskiej nr hip. 8049 (V. Akta własnościowe t. I, k. 3).

Prezydent m.st. Warszawy rozpoznając wniosek B i J S z dnia 19 września 1949 r., orzeczeniem administracyjnym z dnia 13 kwietnia 1950 r. nr WPB/7948/49/P, odmówił wnioskodawcom przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej

przy ul. Żegiestowskiej nr 26, hip. 8049, z uwagi na brak wskazania okoliczności i dowodów stwierdzających, że uchybienie nastąpiło bez ich winy (V. Akta własnościowe t. I, k. 4).

Powyższy grunt z dniem 27 maja 1990 r. stał się własnością Dzielnicy Gminy Warszawa-Mokotów, co potwierdził Wojewoda Warszawski decyzjami z dnia stycznia 1993 r. nr w odniesieniu do działki nr z obr. położonej przy ul. Żegiestowskiej 26/28 w Warszawie o powierzchni 1073 m², zabudowanej budynkiem mieszkalnym oraz z dnia grudnia 1992 r. nr w odniesieniu do działki nr z obr. położonej przy ul. Żegiestowskiej, Klarysewskiej, Okrężnej o pow. 1408 m².

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 19 stycznia 2000 r., nr KOC/11616/Go/90 odmówiło stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 kwietnia 1950 r. nr WPB/7948/49/P, którym odmówiono J i B S przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Żegiestowskiej 26 nr hip. 8049.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy ww. organ decyzją z dnia 22 maja 2000 r. nr KOC/181/Go/99 utrzymał w mocy decyzję z dnia 19 stycznia 2000 r., nr KOC/11616/Go/90.

We wniesionej do Sądu skardze M K (następca prawny dawnych właścicieli nieruchomości) m.in. wskazała, że dnia 18 kwietnia 1990 r. w Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy, złożyłam wniosek o zwrot własności prywatnej, po rodzicach. O powyższym powiadomiłam C, która w latach pięćdziesiątych – bezprawnie, na gruncie nieruchomości przy ul. Żegiestowskiej 26, zbudowała dom mieszkalny dla swoich pracowników (V. Akta I SA 1153/00 k. 5).

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie sygn. akt I SA 1153/00 oddalił skargę M T K na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 22 maja 2000 r., nr KOC/181/Go/99.

W uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że podstawę prawną powołanego wyżej orzeczenia z dnia 13 kwietnia 1950 r. stanowiły przepisy art. 1, 7 i 8 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 5, poz. 275). Jak wynika z akt sprawy przedmiotowa nieruchomość została objęta działaniem dekretu z dnia 25 listopada 1948 r. co oznacza, że zgodnie z art. 7 powołanego dekretu termin, do zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej byłemu właścicielowi, upływał dnia 25 maja 1949 r. Dekret przewidywał bowiem sześć

miesiący na złożenie takiego wniosku. Byli właściciele przedmiotowej nieruchomości złożyli wniosek dopiero w dniu 19 września 1949 r., a więc z uchybieniem powyższego terminu.

Na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy z 25 marca 1994 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy grunt stał się własnością Gminy Warszawa Centrum, a następnie m.st. Warszawy, na mocy art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. Nr 41, poz. 361 z późn. zm.).

2. Przebieg spadkobrania po dawnych właścicielach nieruchomości

B i J S na mocy aktu kupna z dnia 16 grudnia 1930 r. stali się współwłaścicielami nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Żegiestowskiej 26 oznaczonej dawną hipoteką „Nieruchomość warszawska Nr hip. 8049” o pow. 1070,46 m².

Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 5 maja 2008 r. sygn. akt , spadek po B S zmarłym października 1960 r. w Warszawie, na podstawie ustawy nabyła żona J T S i córka M T K , po ½ części spadku każda z nich (akta miejskie tom II/2, k. 156).

Na podstawie postanowienia Sądu Powiatowego dla m. st. Warszawy z dnia 1. maja 1963 r. sygn. akt , spadek po J T S zmarłej września 1962 r. nabyła córka M T P (nazwisko po pierwszym mężu) z d. S primo voto K w całości (akta miejskie t. I/2, k. 27).

Z odpisu skróconego aktu małżeństwa z dnia maja 1966 r. nr wydanego przez Urząd Stanu Cywilnego wynika, że maja 1966 r. M T P zawarła związek małżeński ze Z K i przyjęła nazwisko męża (akta miejskie t. I/2, k. 51).

3. Użytkowanie i zabudowa nieruchomości

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że zgodnie z zaświadczeniem lokalizacyjnym z dnia 28 czerwca 1954 r. nr 2567 Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wyraziło zgodę na ostateczną lokalizację szczegółową budynku mieszkalnego dla C na terenie położonym w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej oznaczonym w granicach A-B-C-D-E-A na szkicu Nr Arch.Pl. L-703 będącym integralnym załącznikiem zaświadczenia. W następstwie tego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie 30 lipca 1954 r. upoważniło C

do wejścia na niezabudowany grunt nieruchomości warszawskiej położonej

przy ul. Żegiestowskiej w granicach oznaczonych nr szkicu L-703, stanowiącym załącznik do ww. zaświadczenia lokalizacyjnego, celem rozpoczęcia prac wstępnych związanych z przygotowaniem terenu pod zabudowę z zastrzeżeniem, iż znajdujące się na terenie tegoroczne uprawy nie mogą ulec zniszczeniu przed ich oszacowaniem względnie przed uzgodnieniem sprawy odszkodowania za te plony z dotychczasowymi użytkownikami terenu. Natomiast na podstawie zaświadczenia lokalizacyjnego nr 3363 z dnia 25 stycznia 1955 r. wyrażono zgodę na lokalizację czasową do końca 1965 r. dołu chłonnego dla K

(tom IX akt

prokuratorskich).

Z uwagi na powyższe Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie decyzją z dnia 19 lutego 1955 r. nr ST/TN-1/144/54 przekazało K

(dalej K) w zarząd

i użytkowanie teren obejmujący nieruchomości warszawską położoną przy ul. Żegiestowskiej 26, zgodnie ze szkicem sytuacyjnym nr L-703 w granicach oznaczonych literami A-B-C-D-E-A. Faktyczne przekazanie powyższego gruntu K nastąpiło protokołem zdawczo-odbiorczym w dniu marca 1955 r. nr ST/TN-1/144/54 r.

W 1955 r. K na przekazanym terenie rozpoczął budowę trzykondygnacyjnego budynku mieszkalnego, która zakończyła się w 1957 r. Pierwsze osoby zostały zameldowane w tym budynku przez K w dniu 5 lutego 1957 r. (w lokalu nr 5, książka meldunkowa domu przy ul. Żegiestowskiej 26/28 w Warszawie).

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie decyzją z dnia 22 grudnia 1966 r. nr GT.IV-25/356/54/66 ustaliło opłatę roczną z tytułu użytkowania terenu przy ul. Żegiestowskiej przez K, jak również powierzchnię użytkowanego gruntu na 875 m² (działka ew. nr z obr. . Powyższa decyzja została zmieniona przez Burmistrza Dzielnicy Gminy Warszawa-Mokotów decyzją z dnia 11 marca 1992 r. nr 93/92 w ten sposób, że ustalono nową cenę gruntu położonego przy ul. Żegiestowskiej 26/28 oraz określono powierzchnię tego gruntu na 2226 m². Decyzja ta została zmieniona decyzją Zarządu Dzielnicy Gminy Warszawa Mokotów z dnia 1 października 1993 r. nr 238/93 w zakresie ustalenia nowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania terenu położonego przy ul. Żegiestowskiej 26/28 oraz powierzchni gruntu, który określono na 875 m² tj. zgodnie z poprzednią decyzją z dnia 22 grudnia 1966 r. Kolegium Odwoławcze przy Sejmiku Samorządowym Województwa Warszawskiego decyzją ostateczną z dnia 12 sierpnia 1994 r. nr KO/C/46/G/94 stwierdziło nieważność ww. decyzji z dnia 11 marca 1992 r. oraz z dnia 1 października 1993 r.

Ponadto jak wynika z akt sprawy decyzją z dnia marca 1989 r. nr) Architekt Dzielnicy Warszawa-Mokotów ustalił dla inwestora – Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanej lokalizację inwestycji budowlanej polegającą na realizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na terenie położonym przy ul. Żegiestowskiej, Klarysewskiej oznaczonym na szkicu sytuacyjnym (zał. nr 1), która została jednak uchylona decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 10 maja 1995 r. nr KO/C/1178/AB/94. Następnie Urząd Dzielnicowy Warszawa Mokotów decyzją z dnia 30 stycznia 1990 r. nr 31/90 ustanowił na rzecz Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej z siedzibą w Warszawie prawo użytkowania wieczystego na lat 99 terenu położonego w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej o pow. 1408 m² w granicach określonych na mapie sytuacyjnej, pod budowę domów jednorodzinnych (oznaczonego następnie jako działka nr : obr.). Z uwagi na powyższe Skarb Państwa zawarł ze Spółdzielnią Budowlano-Mieszkaniową z siedzibą w Warszawie umowę ustanowienia użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej i Klarysewskiej, dla której prowadzona jest KW nr (akt notarialny z dnia 7 maja 1990 r. rep. A nr).

Z kolei aktem notarialnym z dnia 20 września 2000 r. rep. A nr Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa z siedzibą w Warszawie przeniosła prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej niezabudowaną działkę ew. nr z obr. o pow. 1408 m² (KW nr) przy ul. Żegiestowskiej na rzecz „M S.A.” z siedzibą w K (KRS).

Nowy inwestor – Spółka M S.A. na podstawie decyzji Burmistrza Gminy Warszawa Centrum z dnia 15 października 2001 r. nr , utrzymanej w mocy decyzją Wojewody Mazowieckiego z dnia 6 marca 2002 r. nr , otrzymała pozwolenie na budowę domu mieszkalnego wielorodzinnego na działce nr z obr. Jednakże Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 17 listopada 2003 r., sygn. akt IV SA 1364+2452-2454/02, uchylił ww. decyzje.

W aktach sprawy znajduje się pismo firmy M S.A. z dnia 16 sierpnia 2007 r., z którego wynika, że nieruchomość, obejmująca działkę nr , została ogrodzona w 2003 r., kiedy ww. spółka przystąpiła do realizacji inwestycji polegającej na budowie domu mieszkalnego wielorodzinnego. Jednakże inwestycja nie została zrealizowana w wyniku ww. wyroku NSA uchylającego decyzję o pozwolenia na budowę. Jednocześnie do czasu objęcia tej działki przez spółkę była ona w posiadaniu mieszkańców sąsiedniego budynku położonego w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26/28, którzy wybudowali na niej garaże

i śmietnik, co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy–Mokotowa z dnia 18 lutego 2004 r. sygn. akt I C 1383/03, z powództwa Fundacji „C

, nakazującym pozwanemu M S.A. zaniechania naruszania posiadania działki gruntu położonej przy ul. Żegiestowskiej 26/28 w Warszawie, w szczególności zaniechania uniemożliwiania osobom zamieszkałym w budynku korzystania z posiadanych przez nie garaży i śmietnika (akta miejskie t. II/2, k. 121-149).

Ponadto aktem notarialnym z dnia 12 października 2010 r. rep. A nr Miasto Stołeczne Warszawa zawarło z C

w likwidacji z siedzibą w Warszawie (KRS) umowę o oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26/28 stanowiącej działkę ew. nr z obr.

o powierzchni 1.073 m² oraz nieodpłatne przeniesienie prawa własności budynku mieszkalnego, murowanego, trzykondygnacyjnego, znajdującego się na tym gruncie, który został wybudowany w 1957 r. zgodnie z wypisem z kartoteki budynków wydany wg stanu na dzień 30 czerwca 2010 r. dla budynku usytuowanego na działce ew. nr z obrębu , który został okazany przy niniejszym akcie. Następnie C

w likwidacji z siedzibą w Warszawie aktem notarialnym z dnia 29 grudnia 2010 r. rep. A nr zawarł z Fundacją „C z siedzibą w Warszawie (KRS

umowę o nieodpłatne przeniesienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26/28 oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka ew. nr z obr. o obszarze 1.073 m² i własności budynku mieszkalnego posadowionego na tej nieruchomości oznaczonego nr porządkowym 26/28 od ulicy Żegiestowskiej.

4. Postępowanie zainicjowane wnioskiem o ustalenie i wypłatę odszkodowania

Wnioskiem z dnia 8 października 2002 r. M T K wystąpiła do Prezydenta m.st. Warszawy o przyznanie i wypłacenie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 ozn. nr hip. nr 8049 o pow. 1070,46 m², która została nabyta przez jej rodziców – B i J S 16 grudnia 1930 r. (oryginał pisma w aktach Wojewody Mazowieckiego – przesłane do wiadomości, brak w aktach Prezydenta).

Kolejnym wnioskiem z dnia 14 stycznia 2004 r. (złożonym w dniu 26 stycznia 2004 r. w Kancelarii Urzędu m.st. Warszawy) M T K reprezentowana przez

adw. R N (na mocy pełnomocnictwa z dnia 30 grudnia 2003 r.) wystąpiła o „przyznanie odszkodowania za pozbawienie faktycznej możliwości władania działką położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26, niezabudowaną, o powierzchni 1070,48 m², nr hip. 8049, która na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. przeszła na własność państwa”, na podstawie „art. 215 § 2 u.g.n.”. W uzasadnieniu wniosku wskazano jedynie, że działka była przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, a poprzedni właściciele nieruchomości (B i J S) zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r., co w konsekwencji powoduje, że następcy prawnemu byłych właścicieli nieruchomości przysługuje prawo do roszczenia odszkodowawczego z tego tytułu (akt miejskie tom II/2, k.64-67).

Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy decyzją z dnia 11 sierpnia 2008 r. nr 381/GK/DW/2008, działając na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 41, poz. 361 z późn. zm.), art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 4 pkt 9b¹, art. 11 ust. 1 oraz art. 215 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261 poz. 2603 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku M: K: z dnia 14 stycznia 2004 r. o odszkodowanie za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 ozn. nr hip. 8049 o pow. 1070,48 m², odmówił M K przyznania odszkodowania za ww. nieruchomość.

W uzasadnieniu organ ustalił, że z akt sprawy wynika, iż byli właściciele hipoteczni nie złożyli stosownego wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, tj. przed dniem 25 maja 1949 r.

W uzasadnieniu wskazano także, że obecnie nieruchomość obejmuje część działek ewidencyjnych nr i z obr. będących własnością Miasta Stołecznego Warszawy. Część tego gruntu, zgodnie z zaświadczeniem lokalizacji szczegółowej Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 28 czerwca 1954 r. nr 2567, przekazana została K natomiast pozostała część nieruchomości wchodząca w skład działki ew. nr została oddana w użytkowanie wieczyste M S.A., na podstawie umowy notarialnej z dnia 7 maja 1990 r. Rep. A nr Na tej podstawie uznano, że nie została spełniona przesłanka z art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami dotycząca utraty możliwości faktycznego władania gruntem po dniu 5 kwietnia 1958 r., co zwalniało organ z badania drugiej przesłanki tj. czy nieruchomość mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne.

Wojewoda Mazowiecki, rozpoznając odwołanie M K od ww. decyzji, na podstawie art. 138 § 2 i art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 14 maja 2009 r. nr 810/09 uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji wskazując, że zgromadzony materiał dowodowy świadczący o utracie możliwości faktycznego władania nieruchomością przed dniem 5 kwietnia 1958 r. jest niewystarczający do negatywnego rozstrzygnięcia wniosku. Zdaniem Wojewody samo przekazanie terenu Protokołem Zdawczo-Odbiorczym w dniu 11 marca 1955 r. C w zarząd i użytkowni jest niewystarczające do stwierdzenia utraty możliwości faktycznego władania nieruchomością przed dniem 5 dniem 1958 r. Ponadto niewydzielenie gruntu wchodzącego w skład działki nr nie może świadczyć o przejęciu tej nieruchomości przez C . Reasumując stwierdził, że nie zgromadzono dowodów potwierdzających datę pozbawienia poprzednich właścicieli nieruchomości faktycznej możliwości władania nieruchomością.

Ponadto Wojewoda wskazał w uzasadnieniu decyzji, że z ustaleń organu I instancji wynika, że dawni właściciele nie wystąpili o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu przedmiotowej nieruchomości, w trybie art. 7 dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. 1945 nr 50 poz 279), w konsekwencji aktualne pozostaje roszczenie o odszkodowanie, o które wnioskodawczyni wystąpiła pismem z dnia 14 stycznia 2004 r.

Pismem z dnia 13 maja 2011 r. adw. R N , reprezentujący M T K , wniósł zażalenie na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Prezydent m.st. Warszawy w sprawie przyznania odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26.

Wojewoda Mazowiecki, po rozpatrzeniu zażalenia, postanowieniem z dnia 12 lipca 2011 r. nr 1355/2011, na podstawie art. 123 § 1 w zw. z art. 37 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, uznał wniesione zażalenie za uzasadnione i wyznaczył organowi pierwszej instancji termin na załatwienie sprawy do dnia 31 sierpnia 2011 r. oraz stwierdził, że niezakończenie sprawy w terminie nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa.

Pismem z dnia 1 września 2011 r. M T K , reprezentowana przez adw. R N , wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Prezydenta m.st. Warszawy w przedmiocie przyznania odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Żegiestowskiej 26, ozn. hip. nr 8049.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie prawomocnym wyrokiem z dnia 14 grudnia 2011 r. sygn. akt I SAB/Wa 367/11, zobowiązał Prezydenta m.st. Warszawy do

rozpoznania wniosku M K z dnia 14 stycznia 2004 r. o przyznanie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 w terminie dwóch miesięcy od daty zwrotu akt administracyjnych wraz z prawomocnym wyrokiem oraz stwierdził, że beczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Akta zostały zwrócone do Urzędu m.st. Warszawy w dniu 24 lutego 2012 r. wraz z prawomocnym odpisem ww. wyroku.

Przed wydaniem decyzji, w dniu 14 marca 2012 r. M T K złożyła do akt sprawy oświadczenie, w którym stwierdziła, że „działka zakupiona przez moich rodziców, co najmniej do 1970 roku nie była zagospodarowana i ogrodzona. Zarówno moi rodzice do chwili śmierci (tata zmarł w 1960 roku, mama w 1961 roku), a następnie ja, nie mieliśmy utrudnionego dostępu do posesji” (akt własnościowe, t. II/2, k. 234). Oświadczenie nie posiada daty wpływu do Urzędu m.st. Warszawy.

Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy w wyniku ponownego rozpatrzenia wniosku z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Żegiestowskiej 26 o pow. 1070,46 m² pochodzącą z nieruchomości hipotecznej „Nieruchomość Warszawska nr 8049”, wydał decyzję w dniu 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012, na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 41, poz. 361 z późn. zm.), art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.; dalej k.p.a.), art. 4 pkt 9b¹, art. 11 ust. 1, art. 129 ust. 5, art. 132 ust. 1a i 5 oraz art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.; dalej u.g.n.), którą orzekł:

- w punkcie 1 o ustaleniu odszkodowania w wysokości zł (słownie złotych:), za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 ozn. hip. jako „Nieruchomość Warszawska nr 8019”, która obecnie stanowi część działki ewidencyjnej nr ; oraz część działki ewidencyjnej nr z obrębu ;
- w punkcie 2 o przyznaniu powyższego odszkodowania na rzecz: M K zamieszkałej w Warszawie przy w całości, tj. w wysokości zł (słownie złotych:);

- w punkcie 3, że odszkodowanie zostanie wypłacone w całości przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy działającego jako organ wykonawczy Miasta Stołecznego Warszawy;
- w punkcie 4, iż wypłata odszkodowania nastąpi jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna, w formie przelewu na podane przez stronę konto bankowe;
- w punkcie 5, że do skutków zwłoki lub opóźnienia w zapłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu Cywilnego.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że nieruchomości położona w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 ozn. hip. jako „Nieruchomość Warszawska nr 8049” znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. i zgodnie z art. 1 powołanego wyżej dekretu przeszła na własność gminy m.st. Warszawy, a następnie z mocy art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130) stała się własnością Skarbu Państwa. Obecnie nieruchomość ta stanowi własność Miasta Stołecznego Warszawy.

Ponadto Prezydent m.st. Warszawy ustalił, że zgodnie z zaświadczeniem Państwowego Biura Notarialnego w Warszawie z dnia lutego 1971 r. nr tytuł własności nieruchomości warszawskiej ozn. hip. „Nieruchomość Warszawska nr 8049” zapisany był na B i J małżonków S Dalej stwierdził, że wnioskodawczyni udowodniła swoje następstwo prawne przedkładając postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 5 maja 2008 r. sygn. akt postanowienie Sądu Powiatowego dla m. st. Warszawy z dnia 17 maja 1963 r. sygn. akt oraz odpis skróconego aktu małżeństwa z dnia 3 maja 1966 r. nr .

Rozpoznając ponownie wniosek Prezydent m.st. Warszawy w zakresie oceny spełnienia przesłanek umożliwiających przyznanie odszkodowania na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n. stwierdził, że w kwestii pierwszej przesłanki dotyczącej przeznaczenia działki pod budownictwo jednorodzinne nieruchomość położona przy ul. Żegiestowskiej 26 ozn. nr hip. 8049, zgodnie z ogólnym planem zabudowania m.st. Warszawy, zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 r., obowiązującym w dacie wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r., znajdowała się w strefie II, w której obowiązywał zabudowa luźna lub grupowa o 2 kondygnacjach oraz 20% powierzchni zabudowania.

Z uwagi na powyższe Prezydent m.st. Warszawy uznał, że ww. nieruchomość mogła być przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. przeznaczona pod

budownictwo jednorodzinne, tym samym spełniona została pierwsza przesłanka umożliwiającą przyznanie odszkodowania za działkę budowlaną.

Analizując kwestię drugiej przesłanki tj. pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. Prezydent m.st. Warszawy wskazał, że zgodnie z zaświadczeniem lokalizacyjnym nr 2567 z dnia 28 czerwca 1954 r. wyrażono zgodę na lokalizację szczegółową budynku mieszkalnego dla C

na terenie wykazanym na szkicu nr Arch.PI.L-703 na ww. nieruchomości hipotecznej składającej się obecnie z dziełek ew. nr i z obr. . Następnie decyzją z dnia 19 lutego 1955 r. nr ST/TN-1/144/54 Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wyraziło zgodę na przekazanie w zarząd i użytkowanie K terenu obejmującego nieruchomość warszawską położoną przy ul. Żegiestowskiej 26 w granicach ozn. literami A-B-C-D-E-A zgodnie ze szkicem sytuacyjnym nr L-703 (działka ew. nr i nr z obr.).

Ponadto Prezydent m.st. Warszawy ustalił, że na podstawie zaświadczenia lokalizacyjnego nr 3363 z dnia 25 stycznia 1956 r. wyrażono zgodę na lokalizację czasową do 1965 r. dołu chłonnego dla K

Z kolei decyzją Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 22 grudnia 1966 r. nr ustalono opłatę roczną z tytułu użytkowania terenu przy ul. Żegiestowskiej przez K , jak również powierzchnię użytkowanego gruntu na 875 m² (działka ew. nr z obr.). Powyższa decyzja została zmieniona decyzją Burmistrz Dzielnicy Gminy Warszawa-Mokotów z 11 marca 1992 r. nr 93/92 w ten sposób, że ustalono nową cenę gruntu położonego przy ul. Żegiestowskiej 26/28 oraz zmieniono powierzchnię tego gruntu na 2226 m².

W dalszej kolejności organ wskazał, że decyzją z dnia 2 marca 1989 r. nr ustalono dla inwestora - Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanej lokalizację inwestycji budowlanej polegającej na realizacji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, która została uchylona decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 10.05.1995 r. nr KOC/1178/AB/94. Następnie decyzją z dnia 30 stycznia 1990 r. nr 31/90 Urząd Dzielnicowy Warszawa Mokotów ustanowił na rzecz Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej z siedzibą w Warszawie prawo użytkowania wieczystego na lat 99 terenu położonego w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej o pow. 1408 m², pod budowę domów jednorodzinnych, obejmującego działkę ew. z obr. . W konsekwencji aktem notarialnym z dnia 7 maja 1990 r. rep. A nr Skarb Państwa zawarł ze Spółdzielnią Budowlano-Mieszkaniową z siedzibą w Warszawie umowę przeniesienia

użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej, dla której prowadzona jest KW nr [redacted], stanowiącej działkę ew. nr [redacted]. Zdaniem Prezydenta z powyższego wynika, że grunt ten był niezabudowany. Spółdzielnia uzyskała dla ww. działki warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji budowlanej polegającej na budowie budynku mieszkalnego położonego przy ul. Żegiestowskiej 26/28, zgodnie z decyzją Burmistrza Gminy Warszawa Centrum z 6 września 2000 r. nr [redacted]. Następnie Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa [redacted] z siedzibą w Warszawie aktem notarialnym z dnia 20 września 2000 r. rep. A nr [redacted] przeniosła prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej niezabudowaną działkę ew. nr [redacted] z obr. [redacted] o pow. 1408 m² (KW nr [redacted]) przy ul. Żegiestowskiej na rzecz „M [redacted] S.A.” z siedzibą w [redacted] (KRS [redacted]). Nowy inwestor otrzymał pozwolenie na budowę domu mieszkalnego wielorodzinnego na działce nr [redacted], jednakże decyzja Burmistrza Gminy Warszawa Centrum z dnia 15 października 2001 r. nr [redacted] zatwierdzająca projektu budowlany, utrzymana w mocy decyzją Wojewody Mazowieckiego z dnia 6 marca 2002 r. nr [redacted], została uchylona przez Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrokiem z dnia 17 listopada 2003 r. sygn. akt IV SA 1364+2452-2454/02.

Jednocześnie Prezydent zwrócił uwagę, że z pisma M [redacted] S.A. z dnia 16 sierpnia 2007 r. wynika, że nieruchomość obejmująca działkę nr [redacted] została ogrodzona w 2003 r., kiedy ww. spółka przystąpiła do realizacji inwestycji polegającej na budowie domu mieszkalnego wielorodzinnego. Jednocześnie do czasu objęcia tej działki przez spółkę była ona w posiadaniu mieszkańców sąsiedniego budynku położonego w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26/28, którzy wybudowali na niej garaże i śmietnik, co zostało potwierdzone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia 18 lutego 2004 r. sygn. akt [redacted].

Z kolei Miasto st. Warszawa aktem notarialnym z dnia 12 października 2010 r. rep. A nr 16089/2010 zawarło z C [redacted]

[redacted] w likwidacji z siedzibą w Warszawie (KRS [redacted]) umowę o oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26/28 stanowiącej działkę ew. nr [redacted] z obr. [redacted] o pow. 1.073 m² oraz nieodpłatne przeniesienie prawa własności budynku mieszkalnego znajdującego się na tym gruncie.

Prezydent m.st. Warszawy zwrócił również uwagę, iż w dniu 14 marca 2012 r. M [redacted] K [redacted] złożyła do akt sprawy oświadczenie, iż „działka zakupiona przez moich rodziców, co najmniej do 1970 roku nie była zagospodarowana i ogrodzona. Zarówno moi rodzice do

chwili śmierci (tata zmarł w 1960 roku, mama w 1962 roku), a następnie ja, nie mieliśmy utrudnionego dostępu do posesji”.

W ocenie Prezydenta m.st. Warszawy z powyższego wynika, że byli właściciele nieruchomości utracili faktyczną możliwość władania nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., a zatem spełnione zostały obie przesłanki kwalifikujące ww. nieruchomość do wypłacenia odszkodowania.

Prezydent m.st. Warszawy wyjaśnił także, że kwota należnego odszkodowania została ustalona na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego w dniu 9 marca 2012 r. przez rzeczoznawcę majątkowego K. C., która określiła wartość prawa własności gruntu do nieruchomości położonej w Warszawie oznaczonego dawną hip. „Nieruchomość Warszawska nr 8049” na kwotę .

5. Sprzeciw Prokuratora od decyzji Prezydenta m. st. Warszawy

Od badanej decyzji wydanej przez Prezydenta m.st. Warszawy Prokurator Regionalny we Wrocławiu pismem z dnia 21 września 2018 r. wniósł sprzeciw na podstawie art. 184 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) do Wojewody Mazowieckiego, zarzucając zaskarżonej decyzji rażące naruszenie prawa, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., poprzez wydanie decyzji z rażącym naruszeniem: 1) art. 215 ust. 2 u.g.n. z uwagi na nieuprawnione uznanie, że M. K. - jako spadkobierczyni byłych właścicieli nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 - przysługuje prawo do uzyskania odszkodowania za tę nieruchomość, podczas gdy brak było kumulatywnego spełnienia wszystkich przesłanek odszkodowania na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n., bowiem J. i B. S. zostali pozbawieni możliwości władania nieruchomością przed dniem 5 kwietnia 1958 r.; 2) art. 215 ust. 2 u.g.n. poprzez nieuprawnione uznanie, że byli właściciel nieruchomości tj. J. i E. S. nie złożyli wniosku w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r., podczas gdy B. S. w dniu 25 sierpnia 1947 r. złożył wniosek „o przyznanie, jako dotychczasowemu właścicielowi, wszelkich praw wynikających z obowiązujących ustaw do gruntu przy ul. Żegiestowskiej o pow. 1070,46 m²” wskazując jednocześnie iż, grunt znajduje się w jego i jego żony administracji oraz świadków, którzy mogą potwierdzić tę okoliczność.

Ponadto w sprzeciwie zarzucono zaskarżonej decyzji naruszenie art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 § 1 k.p.a. polegające na niedochowaniu przez Prezydenta m.st. Warszawy obowiązku zebrania i rozpatrzenia wyczerpującego materiału dowodowego oraz rozstrzygnięcie sprawy bez podjęcia czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu prawnego w sferze

przedmiotowej, a w konsekwencji oparcie ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia terminu pozbawienia poprzedniego właściciela władania nieruchomością wyłącznie na podstawie oświadczenia M. K. z dnia 14 marca 2012 r. bez uzyskania dokumentacji z archiwów państwowych.

Z uwagi na powyższe zarzuty Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności ww. decyzji z dnia 10 lipca 2012 r.

W ocenie Prokuratura kwestionowaną decyzję oparto na błędnym przyjęciu, że stroną uprawnioną do przyznania odszkodowania jest M. K. Ustalenie odszkodowania na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n. wymaga kumulatywnego spełnienia przesłanek, a w niniejszej sprawie J. i B. S. zostali pozbawieni możliwości władania nieruchomością przed dniem 5 kwietnia 1958 r. o czym świadczy wybudowanie na tej nieruchomości przez K. w Warszawie budynku mieszkalnego, w którym pierwsi lokatorzy zostali zameldowani 6 lutego 1957 r.

Ponadto – wbrew stanowisku Prezydenta m.st. Warszawy – Prokurator ustalił, że B. S. złożył w dniu 25 sierpnia 1947 r. wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r., na co wskazuje treść ww. pisma zgodnie z którą wniósł „o przyznanie mu jako dotychczasowemu właścicielowi, wszelkich praw wynikających z obowiązujących ustaw” oraz stwierdził, że w konsekwencji Zarząd Miejski m.st. Warszawy Wydział Administracji Nieruchomości w dniu 9 września 1947 r. wydał zaświadczenie stwierdzające, że nieruchomość nr hip. 8049 nie została objęta w posiadanie przez ten organ, gdyż współwłaściciel B. S. wszedł w jej posiadanie przez objęcie jej przez Zarząd Miejski.

Zdaniem Prokuratora Prezydent m.st. Warszawy nie dochował również obowiązku zebrania i rozpatrzenia wyczerpującego materiału dowodowego poprzez oparcie ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia terminu pozbawienia poprzedniego właściciela nieruchomości bądź jego następców prawnych władania nieruchomością wyłącznie na oświadczeniu M. K. z dnia 14 marca 2012 r., w którym wskazała, że nieruchomość „co najmniej do 1970 roku nie była zagospodarowana i ogrodzona”, w sytuacji gdy z dokumentacji uzyskanej od Fundacji „C”

wynika, że pierwsi lokatorzy w budynku mieszkalnym położonym przy ul. Żegiestowskiej 26 zostali zameldowani 6 lutego 1957 r., a także poczynienie błędnych ustaleń co do skutecznego złożenia wniosku z art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. przez przedwojennych właścicieli nieruchomości.

Wobec powyższego w ocenie Prokuratora brak było kumulatywnego spełnienia przesłanek z art. 215 ust. 2 u.g.n. koniecznego do przyznania odszkodowania.

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2020 r. nr 10/2020 Wojewoda Mazowiecki zawiesił z urzędu postępowanie w sprawie ze sprzeciwu ww. prokuratora od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez Komisję do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w sprawie o sygn. akt KR II R 57/19.

6. Następstwo prawne po zmarłej beneficjentce decyzji Prezydenta m. st. Warszawy

Z treści skróconego aktu zgonu Urzędu Stanu Cywilnego w F
wynika, że beneficjentka kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy M T
K zmarła w dniu marca 2020 r.

Z aktu notarialnego sporządzonego w dniu 15 września 2020 r. repertorium A numer
przed notariuszem Ł M wynika, że zgodnie z oświadczeniem
złożonym w § 4 aktu W P oświadczył, że według jego najlepszej wiedzy nie
istnieją jakiegokolwiek osoby, które wyłączałyby go od dziedziczenia lub dziedziczyłyby wraz
z nim po zmarłej M T K, która w chwili śmierci była wdową i poza nim nie
pozostawiła innych dzieci własnych lub przysposobionych. Ponadto wskazano, że
spadkodawczyni pozostawiła testament udokumentowany aktem notarialnym sporządzonym
przez K G notariusza w W v dniu kwietnia 2014 r. i zarejestrowanego
za nr repertorium A ; testament ten został otwarty i ogłoszony, co zostało
udokumentowane protokołem otwarcia i ogłoszenia testamentu sporządzonym przez
czyniącego notariusza w dniu września 2020 r. i zarejestrowanym za nr repertorium A
. Wskazano w pkt. 3 Aktu notarialnego, że z treści wyżej powołanego testamentu
wynika, że do całego spadku po M T K został powołany W A
P.

W § 6 aktu notarialnego z dnia 15 września 2020 r. repertorium A numer
wskazano, iż z uwagi na fakt, że od dnia, w którym stawiający dowiedział się o tytule swego
powołania do spadku po M T K nie upłynęło sześć miesięcy, W P
oświadczył, że jako spadkobierca testamentowy przyjmuje cały przypadający mu spadek bez
ograniczenia odpowiedzialności za długi (wprost).

7. Zgromadzony materiał dowodowy

Komisja ustaliła stan faktyczny w sprawie na podstawie następującego materiału dowodowego: akt Prezydenta m.st. Warszawy dotyczących decyzji nr 314/GK/DW/2012, w tym także dołączonego do akt sprawy zbioru dokumentacji akt własnościowych, akt Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu sygn. _____, akt Wojewody Mazowieckiego, akt Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie I SA 1153/00, Akt Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie sygn. akt _____ i _____, dokumentów nadesłanych przez Fundację „C _____ z siedzibą w _____, dokumentacji nadesłanej przez Archiwum Państwowe w Warszawie oraz Archiwum Akt Nowych, dokumentów przekazany do Komisji przy piśmie z dnia 20 grudnia 2019 r. Mazowiecki Urząd Wojewódzki Wydział Skarbu Państwa SP.III. _____, akta Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie KOC/181/Go/99 i akta KOC 1616/Go/98 oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy KR II R 57/19 oraz aktach KR S 217/18 Żegiestowska 26.

III

1. Po rozpatrzeniu materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1.1. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy o ustaleniu i wypłacie odszkodowania na rzecz beneficjentki została wydana z rażącym naruszeniem przepisów prawa o którym mowa w treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. - wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa jako przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji

W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 została wydana z rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. tj. z rażącym naruszeniem przepisów postępowania art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. co skutkowało przy tym również rażącym naruszeniem normy prawa materialnego art. 215 ust. 2 u.g.n. poprzez jej niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie.

W tym miejscu wymaga podkreślenia okoliczność, że postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym trybem postępowania umożliwiającym wzruszenie ostatecznej decyzji administracyjnej. Możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalna jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie

kwalfikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a. Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej przysługują również Komisji w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 k.p.a. lub w przepisach szczególnych.

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym orzecznictwem sądowym postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest wyłącznie badanie zaistnienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Organ orzekający nie jest natomiast władny rozstrzygnąć sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, gdyż postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać (V. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt I OSK 1706/10 dostępne na: <http://cbois.nsa.gov.pl>). Celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności nie jest bowiem merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całości, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego tylko punktu widzenia, mianowicie, czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. pkt 1-7 k.p.a. Jak wskazuje T. Kielkowski (Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod. red. naukową H. Knysiak-Molczyk, wyd. Wolters Kluwer, W-wa 2015, kom. do art. 156 ustawy), decyzja przewidziana w art. 158 § 1 k.p.a. jest decyzją wydaną w sprawie administracyjnej, chociaż sprawy tej nie rozstrzyga. Dla oceny przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji, punktem odniesienia jest stan faktyczny i prawny z chwili jej podjęcia. W toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organy badają, czy w sprawie istnieją przesłanki do jej wzruszenia, enumeratywnie wymienione w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a., przy czym pozytywne przesłanki stwierdzenia nieważności nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco, ponieważ przepis ten ma charakter wyjątkowy. Postępowanie jest więc ograniczone do weryfikacji samej decyzji administracyjnej, a ewentualne wady stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji muszą tkwić w samej decyzji (V. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 stycznia 2014 r. sygn. akt II GSK 1617/12 dostępny: cbois.nsa.gov.pl).

W wyroku z dnia 19 grudnia 2017 r. V SA/Wa 3200/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że wprawdzie możliwe jest oparcie przesłanki

z art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego na rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego, tym niemniej przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy.

W niniejszej zaś sprawie Prezydent m.st. Warszawy nie zgromadził w sposób wyczerpujący materiału dowodowego sprawy, bowiem nie uzyskał z Archiwum Państwowego w Warszawie nierozpoznanego do dnia dzisiejszego wniosku dekretowego dawnych właścicieli nieruchomości. Fakt zaś nierozpoznania przedmiotowego wniosku wykluczał możliwość przyznania wnioskodawczyni odszkodowania w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n.

Jak trafnie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gd 694/12, za rażące naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności przepisów regulujących postępowanie dowodowe, które uzasadniałoby stwierdzenie nieważności decyzji, można uznać jedynie wydanie decyzji bez uprzedniego przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów, niezbędnych dla wyjaśnienia istoty sprawy, czy też wydanie decyzji bez przeprowadzenia dowodów obligatoryjnych w danej sprawie.

W ocenie Komisji przywołane wyżej spostrzeżenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku i Warszawie są w całej rozciągłości trafne, a przy tym w pełni adekwatne również i do stanu faktycznego niniejszej sprawy, bowiem Prezydent m.st. Warszawy w toku prowadzonego postępowania w sposób nieprawidłowy ustalił kluczową okoliczność, że byli właściciele nie złożyli stosownego wniosku o przyznanie prawa własności czasowej w określonym prawem terminie. Wskazane zaś błędne ustalenie organu I instancji wynikało z zaniechania uzyskania przedmiotowego dokumentu z archiwum.

W kontekście powyższego należy nadmienić, że postępowanie administracyjne oparte jest na zasadzie prawdy materialnej, co oznacza, że jego celem jest ustalenie tej prawdy w oparciu o fakty i okoliczności udowodnione. Dotarcie do prawdy materialnej następuje dzięki zgromadzeniu odpowiedniego materiału dowodowego, a następnie jego ocenie. Organ administracji powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 7 k.p.a.). Jest przy tym obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać oraz rozpatrzeć cały materiał dowodowy i na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.). Właściwa

realizacja zasady prawdy obiektywnej zawsze zależy od przestrzegania gwarancji zawartych w przepisach procedury administracyjnej, regulujących postępowanie dowodowe. Prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy jest niezbędnym elementem zastosowania właściwej normy prawa materialnego.

Realizacja powyższych obowiązków wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego, co do wszystkich okoliczności stanowiących fakty prawotwórcze oraz odzwierciedlenia zebranego materiału dowodowego w uzasadnieniu faktycznym decyzji (V. wyrok NSA z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt II GSK 1548/11, LEX nr 1229771). Organ administracji publicznej prowadzący postępowanie administracyjne jest zobowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a swoje stanowisko powinien przekonująco uzasadnić w sposób przewidziany w przepisach kodeksu (V. wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt I SA/Wa 1980/12, LEX nr 1423134).

W ocenie Komisji zebranie niepełnego materiału dowodowego przez Prezydenta m.st. Warszawy spowodowało rażące naruszenie wymogów zawartych w art. 7, art. 77 § k.p.a. bowiem organ nie uzyskał dowodu w niniejszym postępowaniu o charakterze obligatoryjnym, co w konsekwencji doprowadziło do wydania rozstrzygnięcia niezgodnego z zasadami postępowania administracyjnego i naruszającego przy tym w sposób rażący treść przepisu art. 215 ust. 2 u.g.n.

Przedmiotem kontroli Komisji jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy o ustaleniu i wypłacie odszkodowania za nieruchomości położoną w Warszawie przy ul. Żegiestowskiej 26 na rzecz M K .

Materialnoprawną postawę ww. decyzji stanowi art. 215 ust. 2 u.g.n.

Zgodnie z powołanym artykułem, w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Prezydenta m.st. Warszawy, przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wyłączone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r., oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu wymienionego w ust. 1 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. W ramach przyznanego odszkodowania poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni mogą otrzymać w użytkowanie wieczyste działkę pod budowę domu jednorodzinnego.

Cytowany przepis ma charakter szczególny w stosunku do ogólnych zasad przyznawania odszkodowania przewidzianych w ustawie o gospodarce nieruchomościami.

Oznacza to m.in., iż jest on wyłączną podstawą ustalenia przesłanek do przyznania odszkodowania bez potrzeby sięgania do innych przepisów tej ustawy. Szczególny charakter tego przepisu nakazuje ścisłą jego wykładnię (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/Wa 71/10, orzeczenia.nsa.gov.pl).

Gramatyczna wykładnia art. 215 ust. 2 u.g.n. prowadzi do wniosku, że odszkodowanie przysługuje wówczas, gdy działka była objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na terenie m. st. Warszawy, przed datą wejścia w życie dekretu mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne oraz jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt I SA/Wa 721/15; orzeczenia.nsa.gov.pl). Umożliwia on zatem uzyskanie odszkodowania jedynie przez tych poprzednich właścicieli lub ich następców prawnych, którzy spełniają wszystkie wymienione przesłanki. Niespełnienie którejkolwiek z nich powoduje brak podstaw do odszkodowania (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 grudnia 2007 r., sygn. akt I SA/Wa 1041/07, Lex nr 463539).

W tym miejscu zasadnym jest odwołanie się do treści Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie 5 sędziów NSA z dnia 9 listopada 1998 r. sygn. OPK 11/98 w której wyjaśniono, że z porównania przepisów dekretu z przepisami ustawy o gospodarce gruntami i ustawy o gospodarce nieruchomościami należy wyprowadzić wniosek, że uprawnienia dotychczasowego właściciela gruntu warszawskiego (jego następców prawnych), jakkolwiek dotyczyły oddania w użytkowanie wieczyste tego samego gruntu, to jednak miały różną treść. Uprawnienia dotychczasowego właściciela takiego gruntu (jego następców prawnych) do domagania się przyznania użytkowania wieczystego (wcześniej: wieczystej dzierżawy) gruntu na podstawie art. 7 dekretu były ściśle związane z samym wejściem w życie dekretu i skutkami prawnymi stosowania dekretu. (...) Istotne jest także to, że realizacja tych uprawnień została uzależniona od złożenia wniosku przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych w określonym terminie (6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę), który był terminem zawitym prawa materialnego i z jego upływem wygasało uprawnienie do uzyskania w tym trybie prawa użytkowania wieczystego (uchwała NSA z dnia 14 października 1996 r. sygn. OPK 19/96, ONSA 1997, z. 2, poz. 56). Ten różny charakter uprawnień byłych właścicieli gruntów warszawskich przesądza o tym, że sprawa o przyznanie użytkowania wieczystego gruntu w trybie dekretu jest odrębną sprawą administracyjną od sprawy o oddanie takiego gruntu w użytkowanie wieczyste w trybie poprzednio obowiązującej ustawy o gospodarce gruntami i obowiązującej od dnia 1

stycznia 1998 r. ustawy o gospodarce nieruchomościami. Oznacza to, że gdy wniosek o przyznanie na tym gruncie prawa wieczystej dzierżawy (użytkowania wieczystego) został zgłoszony w terminie określonym w art. 7 ust. 1 dekretu i nie został dotychczas rozpatrzony, sprawa powinna być załatwiona na podstawie przepisów dekretu. Tak jest także wówczas, gdy stwierdzono nieważność decyzji odmawiającej przyznania wieczystego użytkowania na takim gruncie, wydanej na podstawie dekretu. W tych wypadkach sprawa o przyznanie użytkowania wieczystego gruntu na podstawie dekretu wyprzedza sprawę o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy o gospodarce gruntami i obecnie obowiązującej ustawy o gospodarce nieruchomościami. Skoro bowiem uprawnienia, o których mowa w art. 82 ust. 2 poprzednio obowiązującej ustawy o gospodarce gruntami i w art. 214 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zależą od tego, że byłemu właścicielowi nie przyznano użytkowania wieczystego na podstawie dekretu, to sprawa o przyznanie użytkowania wieczystego na podstawie dekretu wymaga rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności. Inaczej mówiąc, przepisy ustawy o gospodarce gruntami obowiązującej do dnia 31 grudnia 1997 r. i przepisy obowiązującej obecnie ustawy o gospodarce nieruchomościami w niczym nie ograniczają uprawnień byłego właściciela do rozpoznania jego wniosku złożonego w trybie dekretu, jeżeli wniosek nie został dotychczas rozpatrzony.

W wyroku zaś Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 maja 2012 r. w sprawie I SA/Wa 2256/11 trafnie wyjaśniono, że sprawy z zakresu odszkodowań za nieruchomości objęte działaniem dekretu z dnia 26 października 2006 r. (dekretu z 1945 r.) reguluje art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. W pierwszej kolejności rozpatrzeniu podlega wniosek o przyznanie prawa użytkowania wieczystego i dopiero odmowa uwzględnienia tego wniosku lub umorzenie postępowania administracyjnego w tej kwestii daje podstawę do rozstrzygnięcia sprawy odszkodowania. Skoro uprawnienia, o których mowa w przywołanym art. 215 zależą od tego, czy byłemu właścicielowi przyznano użytkowanie wieczyste, to sprawa przyznania użytkowania wieczystego wymaga rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności, bowiem nie można jednocześnie tą samą decyzją weryfikować przesłanek ustanowienia użytkowania wieczystego i odszkodowania za przedmiotową nieruchomość, albowiem są to kwestie, które wymagają zbadania odmiennych przesłanek i wydania odrębnych decyzji.

Nadmienić należy również, że w wyroku z dnia 22 maja 2020 r. w sprawie sygn. akt I SA/Wa 883/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie podzielił stanowisko organów obu instancji, że w odniesieniu do części nieruchomości położonej w [...] przy [...],

ozn. jako [...] stanowiącej działki nr [...] i [...] z obrębu [...] wniosek z dnia [...] października 1949 r. o przyznanie prawa własności czasowej (prawa użytkowania wieczystego) nie został do dnia orzekania w sprawie rozpatrzony ostateczną decyzją. Dlatego też rację mają organy, że w takim stanie prawnym brak jest możliwości rozstrzygnięcia sprawy o odszkodowanie w odniesieniu do przedmiotowej nieruchomości. Rozstrzygnięcie wniosku o odszkodowanie uzależnione jest bowiem, co słusznie podkreśla organ, od uprzedniego rozstrzygnięcia wniosku o ustanowienie użytkowania wieczystego za działki ewidencyjne nr [...] i nr [...], o co wносиła skarżąca spółka we wniosku z dnia 17 lutego 2015 r. Sąd przed rozpoznaniem przedmiotowej sprawy w sposób wnikliwy i dokładny zapoznał się z aktami sprawy i nie znalazł w nich decyzji dotyczącej rozstrzygnięcia wniosku dekretowego odnośnie wyżej wymienionych działek ewidencyjnych.

Sąd w ww. orzeczeniu podkreślił, że orzecznictwo sądowoadministracyjne dotyczące powyższej kwestii jest jednolite i wynika z niego, że w pierwszej kolejności rozpatrzeniu podlega wniosek o przyznanie prawa użytkowania wieczystego i dopiero odmowa uwzględnienia tego wniosku lub umorzenie postępowania administracyjnego w tej kwestii daje podstawę do rozstrzygnięcia przez właściwy organ sprawy o odszkodowanie. Skoro uprawnienia, o których mowa w art. 215 u.g.n. zależą od tego, czy byłemu właścicielowi przyznano (lub nie) użytkowanie wieczyste do nieruchomości, to sprawa przyznania użytkowania wieczystego wymaga rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności.

Prezentowane wyżej stanowisko uzyskało również aprobatę w literaturze przedmiotu, m.in. M. Gdesz wskazał, że „(...) Sprawa odszkodowawcza prowadzona w trybie art. 215 stanowi sprawę administracyjną odrębną od sprawy zainicjowanej wnioskiem dekretowym. Jednakże w sytuacji, kiedy został złożony wniosek w trybie art. 7 dekretu warszawskiego i jeszcze go nie rozpoznano, to pierwszeństwo ma postępowanie w sprawie oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Warunkiem bowiem przyznania odszkodowania jest utrata prawa własności nieruchomości dekretowej.” (V. Ustawa o gospodarce nieruchomościami, Komentarz, pod red. S. Kalus, Lexis Nexis 2012, wyd. 1).

Jak już wcześniej wskazano materialnoprawną podstawę badanej decyzji stanowił art. 215 ust. 2 u.g.n. W tym przypadku rozpatrzenie wniosku o odszkodowanie jest możliwe wyłącznie w sytuacji, w której były właściciel nieruchomości warszawskiej lub jego następcy prawni nie uzyskali lub nie mogą już uzyskać prawa użytkowania wieczystego do gruntu na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. Sprawa z zakresu roszczeń dekretowych z tego względu, że dotyczy przyznania prawa użytkowania wieczystego do

gruntu, ma pierwszeństwo przed sprawą o odszkodowanie, która przyznaje odszkodowanie w formie pieniężnej dopiero w przypadku, gdy nie ma możliwości odzyskania nieruchomości.

Wobec tego obowiązkiem organu rozpoznającego wniosek o odszkodowanie w pierwszej kolejności było precyzyjne ustalenie czy poprzedni właściciele nieruchomości złożyli wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r.

W tym zaś przedmiocie Komisja pragnie podkreślić, że z dokumentów nadesłanych przez Archiwum Państwowe w Warszawie wynika (akta Komisji S 217/18 Żegiestowska 26), że B. [imię] S. [nazwisko] pismem z dnia 25 sierpnia 1947 r. (złożonym w tym samym dniu do Zarządu m.st. Warszawy co wynika z pieczęci urzędu) wystąpił „o przyznanie, jako dotychczasowemu właścicielowi, wszelkich praw wynikających z obowiązujących ustaw do gruntu przy ul. Żegiestowskiej (m. ogród Czerniaków)” o pow. 1070,46 m², który nie jest zabudowany. Wskazał również, iż „plac znajduje się w ich administracji” (tzn. jego i jego żony - J. [imię] S. [nazwisko]) na dowód czego podał dane świadków. Do pisma dołączył świadectwo hipoteczne Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia [data] sierpnia 1947 r. nr [nr] oraz zaświadczenie o zameldowaniu od dnia 21 stycznia 1945 r. przy ul. [ulica] w Warszawie wydane celem okazania w Zarządzie Nieruchomości. W konsekwencji Zarząd Miejski m.st. Warszawy w dniu 9 września 1947 r. wydał zaświadczenie nr [nr] wskazujące, że nieruchomość położona przy ul. Żegiestowskiej nr 26 o nr hip. 8049 stanowiąca własność B. [imię] i J. [imię] małż. S. [nazwisko] nie została objęta w zarząd przez Wydział Administracji Nieruchomości Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, gdyż współwłaściciel nieruchomości B. [imię] i S. [nazwisko] wszedł w posiadanie tej nieruchomości przed objęciem jej przez Zarząd Miejski. Z treści tego wniosku wynika, że został on złożony w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z 26 października 1945 r. Jednak wniosek ten nie został rozpatrzony, co potwierdza orzeczenie administracyjne wydane przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 13 kwietnia 1950 r. nr WPB/7948/49/P, którym rozpoznano wniosek złożony dopiero w dniu 19 września 1949 r., odmawiając B. [imię] i J. [imię] S. [nazwisko] przywrócenia terminu na złożenie wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej przy ul. Żegiestowskiej 26 nr hip 8049, z uwagi na brak wskazania okoliczności i dowodów stwierdzających, że uchybienie nastąpiło bez ich winy.

Z powyższego wynika, że Zarząd m.st. Warszawy orzeczeniem z dnia 13 kwietnia 1950 r. rozpoznał wniosek późniejszy tj. z dnia 19 września 1949 r., a wniosek wcześniejszy z dnia 25 sierpnia 1947 r. złożony w trybie art. 7 ust. dekretu z dnia 26 października 1945 r. pozostał do dnia dzisiejszego nierozpatrzony.

W piśmie z dnia 5 czerwca 2020 r. Archiwum Państwowe w Warszawie poinformowało, że akta po byłym Zarządzie Nieruchomości Miejskich zostały przekazane do Archiwum Państwowego m.st. Warszawy w 1954 r. przez Stołeczny Zarząd Budynków Mieszkalnych i Terenów Komunalnych Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy.

Jak wynika z powyższego wniosek dekretowy dawnych właścicieli nieruchomości z dnia 25 sierpnia 1947 r. przez cały czas pozostawał w Archiwum Państwowym i nic nie stało przy tym na przeszkodzie jego uzyskania przez Prezydenta m.st. Warszawy w toku prowadzonego postępowania w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. Skierowanie zaś odpowiedniego zapytania w tym zakresie do archiwum winno przy tym stanowić czynność o charakterze rutynowym w toku rozpoznawania tego typu sprawy, bowiem przedmiotowy dokument nie był ani ukrywany, ani zaginiony w tym czasie.

W tym miejscu szerszej uwagi wymaga orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie w sprawie sygn. akt I SA 1153/00 z dnia 6 grudnia 2001 r. Przedmiotem rozpoznania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w nadmienionej sprawie była decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie dot. odmowy stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 kwietnia 1950 r. nr WPB/7948/49/P, w którym odmówiono J. i B. S przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Żegiestowskiej 26 nr hip. 8049.

Z analizy uzasadnienia ww. wyroku Sądu wynika, że przedmiotowa nieruchomość została objęta w posiadanie Gminy w dniu 25 listopada 1948 r., co oznaczało, że zgodnie z art. 7 dekretu termin do zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej byłemu właścicielowi upływał dnia 25 maja 1949 r. Podkreślono przy tym, że „Byli właściciele przedmiotowej nieruchomości złożyli wniosek dopiero w dniu 19 września 1949 r., a więc z uchybieniem powyższego terminu.”

Na podstawie powyższego należy stwierdzić, iż przedmiotem rozważań sądu administracyjnego w powołanym orzeczeniu były wyłącznie wnioski B. i J. S złożony w dniu 19 września 1949 r. W tym zaś zakresie Sąd ustalił, że objęcie przedmiotowej nieruchomości w posiadanie przez Gminę nastąpiło w dniu 25 listopada 1948 r., przy czym termin do zgłoszenia wniosku dekretowego upływał z dniem 25 maja 1949 r. W konsekwencji powyższego Sąd stwierdził, że przedmiotowy wniosek z dnia 19 września 1949 r. został złożony z uchybieniem powyższego terminu.

Poza zaś optyką Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie jak i Sądu administracyjnego w analizowanej sprawie pozostawała kwestia oceny wniosku złożonego

w dniu 25 sierpnia 1947 r. przez B... S... bowiem w przytoczonych wyżej rozstrzygnięciach, skardze czy też w aktach ww. spraw wątek ten w ogóle nie został wspomniany.

W tym miejscu koniecznym jest odniesienie się także do treści Uchwały Składu Siedmiu Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 grudnia 2009 r. I OPS 6/09 w której przyjęto, że wniesienie do organu administracji żądania stwierdzenia nieważności decyzji, na którą skarga została wcześniej oddalona prawomocnym wyrokiem sądu administracyjnego, stwarza - w świetle przedstawionych wywodów - konieczność wstępnego zbadania przez ten organ przede wszystkim tego, czy nie zachodzi przedmiotowa przyczyna niedopuszczalności jego merytorycznego rozpoznania, łącząca się z faktem sformułowania przez sąd zwrotu stosunkowego o zgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Dokonanie tego rodzaju ustalenia będzie na ogół wymagało zapoznania się z uzasadnieniem zapadłego wyroku, po to, by stwierdzić, czy składniki oceny prawnej sądu, mającej przymiot powagi rzeczy osądzonej, czynią żądanie niedopuszczalnym (stanowią przeszkodę prawną dla nadania mu dalszego biegu w celu wydania rozstrzygnięcia na podstawie art. 158 § 1 K.p.a.).

Zgodnie zaś z treścią art. 171 P.p.s.a. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku ze skargą stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia.

W wyroku z dnia 10 sierpnia 2011 r. sygn. akt I OSK 1394/10 Naczelny Sąd Administracyjny sprecyzował, że zakres powagi rzeczy osądzonej, jak i zakres związania prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego odnosi się do tego, co było przedmiotem rozstrzygnięcia w konkretnej, rozpoznawanej sprawie.

Na podstawie powyższych rozważań należy stwierdzić, że kwestia oceny wniosku dekretowego wniesionego przez B... S... w dniu 25 sierpnia 1947 r. pozostawała poza obszarem rozważań Sądu w orzeczeniu z dnia 6 grudnia 2001 r. sygn. akt I SA 1153/00, dlatego też w zakresie oceny tegoż wniosku Komisja nie jest związana powagą rzeczy osądzonej ww. orzeczenia. W tym zaś przedmiocie Komisja pozostaje związana ustaleniem Sądu co do kwestii daty objęcia w posiadanie przedmiotowej nieruchomości w dniu 25 listopada 1948 r. oraz oceny wniosku złożonego przez byłych właścicieli w dniu 19 września 1949 r. z uchybieniem terminu do jego wniesienia określonego w Dekrecie.

Zestawienie zaś daty złożenia dotychczas nierozpoznanego wniosku B... S... tj. z dnia 25 sierpnia 1947 r. z datą objęcia przedmiotowej nieruchomości w posiadanie przez Gminę, tj. dnia 25 listopada 1949 r. – uprawnia do przyjęcia konstatacji, że przedmiotowy wniosek został wniesiony przed datą objęcia przedmiotowej nieruchomości w posiadanie przez Gminę.

Zgodnie zaś z treścią Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie 7 sędziów NSA z dnia 8 września 2003 r. OPS 3/03 termin do zgłoszenia przez dotychczasowego właściciela gruntu określonego w art. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) wniosku o przyznanie mu na tym gruncie prawa wieczystej dzierżawy (własności czasowej), o którym mowa w art. 7 ust. 1 tego dekretu, jest zachowany także wówczas, gdy wniosek został zgłoszony przed objęciem gruntu w posiadanie przez gminę. (V. ONSA 2004/1/6, Prok.i Pr.-wkł. 2003/11/49, Palestra 2004/9-10/236, M.Prawn. 2004/8/372, M.Prawn. 2003/19/866).

Z uwagi na wskazane okoliczności zdaniem Komisji, Prezydent m. st. Warszawy rozpoznając wniosek o odszkodowanie oparł swoje ustalenie na niepełnym materiale dowodowym co do oceny kluczowej okoliczności niniejszej sprawy, tj. czy byli właściciele nieruchomości złożyli skuteczny wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r., pominął bowiem w swoich ustaleniach fakt złożenia przez B S wniosku w dniu 25 sierpnia 1947 r. Tym samym ustalenia organu w tym zakresie zostały dokonane na podstawie wybiórczo zgromadzonych dokumentów i nie stanowią wszechstronnej oceny całego materiału dowodowego. Analiza treści pisma B S z dnia 25 sierpnia 1947 r. oraz dołączonych do niego dokumentów tj. świadectwa hipotecznego Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 sierpnia 1947 r. nr oraz zaświadczenia o zameldowaniu przy ul. w W: prowadzi do wniosku, że ww. pismo stanowiło wniosek dekretowy złożony w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. – który to dotychczas nie został rozpoznany.

W tym kontekście podkreślenia wymaga okoliczność, że w toku dotychczasowego postępowania zarówno organ I instancji jak i II instancji (Wojewoda) w sposób błędny ustaliły kluczową okoliczność sprawy, tj. fakt, że byli właściciele hipoteczni nie złożyli stosownego wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, tj. przed dniem 25 maja 1949 r., bowiem przeczy tym ustaleniom dokumentacja uzyskana z Archiwum.

Mając zaś na uwadze treść Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie 5 sędziów NSA z dnia 9 listopada 1998 r. sygn. OPK 11/98 jak i pozostałe powołane w tym zakresie przez Komisję dotychczas orzecznictwo należało uznać, za niedopuszczalne rozpoznania sprawy o odszkodowanie w trybie regulacji art. 215 u.g.n., bowiem w tym czasie (i do dnia dzisiejszego) nie został rozpoznany wniosek złożony w trybie art. 7 dekretu warszawskiego. Zarówno w orzecznictwie jak literaturze przedmiotu nie budzi

bowiem wątpliwości okoliczność, że rozpoznanie sprawy z wniosku dekretowego ma pierwszeństwo przed rozpoznaniem wniosku o wypłatę odszkodowania w trybie art. 215 u.g.n. W tym zaś zakresie Prezydent m.st. Warszawy rozpoznając niniejszy wniosek w trybie art. 215 u.g.n, naruszył w sposób rażący obowiązujące przepisy prawa.

Wynikająca z przepisów art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. zasada zupełności materiału dowodowego obliguje organ administracji do zebrania wszelkich niezbędnych dowodów służących do dokładnego wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, czego w niniejszej sprawie, w zaakcentowanym wyżej przypadku, nie uczynił.

Z uwagi zaś na okoliczność, że Prezydent m.st. Warszawy w toku prowadzonego postępowania nie uzyskał dowodu o charakterze kluczowym dla jej prawidłowego rozstrzygnięcia – w pełni uzasadnione jest twierdzenie o rażącym naruszeniu norm ww. przepisów procesowych.

W konsekwencji zaś powyższego Prezydent m.st. Warszawy dopuścił się także rażącego naruszenia przepisu art. 215 ust. 2 u.g.n. bowiem pomimo okoliczności, iż w niniejszej sprawie pozostawał nierozpoznany wniosek dekretowy dawnych właścicieli nieruchomości – Prezydent m.st. Warszawy rozpoznał wniosek beneficjentki decyzji w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. - co jak wykazano wyżej, było niedopuszczalne.

Poniekąd na marginesie rozważań Komisja pragnie również nadmienić, że także i sposób procedowania w postępowaniu toczącym się w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. i wydane w tym zakresie rozstrzygnięcie budzi uzasadnione wątpliwości pod względem jego zgodności z obowiązującymi przepisami prawa.

Komisja pragnie przy tym zaznaczyć, że wymienione w tym zakresie naruszenia zostają wymienione wyłącznie w charakterze informacyjnym.

Zgodnie bowiem z treścią art. 3 ust. 2 ustawy o Komisji zadaniem Komisji jest m.in. wyjaśnianie nieprawidłowości i uchybień w działalności organów wydających decyzje reprzywatyzacyjnych. Dlatego też w ocenie Komisji właściwym jest także informacyjne wskazanie innych stwierdzonych przez Komisję naruszeń prawa w niniejszym postępowaniu.

Nadmienić przy tym należy jedynie, że dostrzeżone przez Komisję naruszenia prawa dot. stricte procedowania przez organ w trybie art. 215 ust. u.g.n. i stanowią podstawę do uchylecia decyzji i jej przekazania do ponownego rozpoznania przez organ I instancji, niemniej jednak wobec stwierdzenia przez Komisję wydania niniejszego rozstrzygnięcia z rażącym naruszeniem prawa koniecznym jest stwierdzenie jej nieważności.

Jednakowoż Prezydent m.st. Warszawy także i w tym zakresie procedował na niepełnym materiale dowodowym, co skutkowało naruszeniem wymogów zawartych w art. 7,

art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a., które miało wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie co w konsekwencji doprowadziło do wydania rozstrzygnięcia niezgodnego z zasadami postępowania administracyjnego i naruszającego przy tym treść przepisu art. 215 ust. 2 u.g.n.

W ocenie Komisji uzasadnienie wydane w tym zakresie rozstrzygnięcia jest niejasne i niespójne, przy czym nie spełnia wymogów określonych w treści art. 107 § 3 k.p.a.

Nadto ustalenia poczynione przez organ I instancji w zakresie dot. przesłanki przeznaczenia działki pod budownictwo jednorodzinne jak i co do przesłanki utraty przez dawnego właściciela nieruchomości możliwości faktycznego władania nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r. budzą uzasadnione wątpliwości.

Organ w uzasadnieniu decyzji stwierdził, iż zgodnie z ogólnym planem zabudowania m.st. Warszawy, zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 r., obowiązującym w dacie wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r., nieruchomość ozn. hip. 8049, znajdowała się w strefie II, w której obowiązywała zabudowa „*luźna lub grupowa*” o 2 kondygnacjach i 20% powierzchni zabudowania.

W ocenie Komisji analiza materiału dowodowego zgromadzonego przez Prezydenta m.st. Warszawy w toku postępowania nie pozwala na jednoznaczne i precyzyjne ustalenie w jakiej określonej strefie planu rzeczywiście nieruchomość się znajduje.

Przynależność spornej nieruchomości do określonej strefy planu powinna jednoznacznie wynikać z dokumentu geodezyjnego sporządzonego przez osobę uprawnioną, tj. z mapy z zaznaczeniem granic działki ozn. hip. 8049 przed wejściem w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. (z uwzględnieniem jej położenia i przeznaczenia w planie zabudowy miasta stołecznego Warszawy) z nałożonymi na tę mapę zaznaczonymi granicami obecnych działek na planie ogólnym zabudowy. Takiego dokumentu zaś w aktach sprawy niewątpliwie brak. Podkreślenia przy tym również wymaga okoliczność, że otrzymany przez organ przy piśmie z dnia 29 września 2006 r. fragment przedmiotowego planu nie pozwalał na ustalenie kluczowych okoliczności sprawy, bowiem uzyskana w tym zakresie reprodukcja odtwarza trwale uszkodzony plany (widoczne ślady rozerwanego płótna) (k. 115 i 114 akta miejskie t. II /2). W takim zaś przypadku koniecznym było podjęcie dalszych poszukiwań materiału dowodowego który nie zawierał ww. wad.

Po analizie zebranej dokumentacji w ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał również w sposób prawidłowy, czy byli współwłaściciele nieruchomości zostali faktycznie pozbawieni możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r.

W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji Prezydent m.st. Warszawy stwierdził, że byli współwłaściciele nieruchomości oznaczonej hip. nr 8049 zostali pozbawieni możliwości

władania tą nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., biorąc pod uwagę jedynie oświadczenie złożone w dniu 14 marca 2012 r. przez M. K. - spadkobierczynię byłych współwłaścicieli nieruchomości, w którym stwierdziła, iż „działka zakupiona przez moich rodziców, co najmniej do 1970 roku nie była zagospodarowana i ogrodzona. Zarówno moi rodzice do chwili śmierci (tata zmarł w 19... roku, mama w 19... roku), a następnie ja, nie mieliśmy utrudnionego dostępu do posesji”. Zdaniem Prezydenta świadczy to o tym, że byli właściciele utracili faktyczną możliwość władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r.

W tym kontekście należy nadmienić, że przedmiotowe oświadczenie winno zostać uznane jako dowód o charakterze prywatnym. Obowiązujące przepisy w tym zakresie nie różnicują mocy dowodowej określonych przez prawo rodzajów dowodów. Niemniej jednak taki dowód zgodnie z dyrektywami wypływającymi z treści art. 80 k.p.a. winien zostać oceniony we wzajemnym powiązaniu z pozostałymi dowodami zebranymi w toku postępowania z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Próżno zaś doszukiwać się takiej wszechstronnej oceny w uzasadnieniu kontrolowanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia.

Nadto należy również nadmienić, że zestawienie treści przywołanego wyżej oświadczenia z treścią skargi tej samej osoby wniesionej w sprawie zawisłej przed Naczelnym Sądem Administracyjnym o sygn. akt I SA 1153/00 wskazuje, że oświadczenia poczynione w tejże kwestii są sprzeczne. Podkreślenia bowiem wymaga, że strona we wniesionej skardze wskazała „(...) że dnia 18 kwietnia 1990 r. w Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy, złożyłam wniosek o zwrot własności prywatnej, po rodzicach. O powyższym powiadomiłam C., która w latach pięćdziesiątych – bezprawnie, na gruncie /nieruchomości) przy ul. Żegiestowskiej 26, zbudowała dom mieszkalny dla swoich pracowników”. Podobną nieścisłość przedmiotowego oświadczenia można doszukać się także przy zestawieniu go z treścią pisma skierowanego przez beneficjentkę decyzji przy piśmie do Marszałka Sejmu R.P. z dnia 4 lipca 1958 r. (k. 62 akta miejskie t. I /2), w piśmie z dnia 20 lipca 1993 r. (k. 39 akta miejskie t. I /2) czy też w piśmie z dnia 26 stycznia 1992 r. skierowanym do Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa (k. 30 akta miejskie t. I /2).

Ponadto w opinii Komisji pozostała dokumentacja zebrana przez organ oraz w toku niniejszego postępowania przeczy powyższemu stanowisku Prezydenta m.st. Warszawy co do kwestii przesłanki utraty faktycznego władztwa nad przedmiotową nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., przynajmniej co do pewnej jego części.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że teren nieruchomości przy ul. Żegiestowskiej 26 (oznaczony później numerem 26/28) w Warszawie:

- 1) został przeznaczony pod budowę budynku mieszkalnego dla C
, zgodnie z zaświadczeniem lokalizacyjnym z dnia 28 czerwca 1954 r. nr wydanym przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie;
- 2) następnie został przekazany w zarząd i użytkowanie K decyzją Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 19 lutego 1955 r. nr , zgodnie ze szkicem sytuacyjnym nr L-703 w granicach ozn. literami A-B-C-D-E-A, a faktyczne przekazanie K nastąpiło protokołem zdawczo-odbiorczym w dniu 11 marca 1955 r. nr
- 3) został zabudowany trzykondygnacyjnym budynkiem mieszkalnym, którego budowę K rozpoczął w 1955 r. a zakończył w 1957 r.

W konsekwencji pierwsze osoby zostały zameldowane w ww. budynku przez K już w dniu 5 lutego 1957 r., co potwierdzają kopie archiwalnych ksiąg meldunkowych przesłanych przez Archiwum Państwowe (domowa książka meldunkowa domu przy ul. Żegiestowskiej 26/28 – wpisy w zakresie lokalu nr 2). Tym samym fakt zamieszkania lokatorów w nowo wybudowanym budynku przesądza o utracie realnej możliwości władania nieruchomością przez dawnych właścicieli przed dniem 5 kwietnia 1958 r.

Zdaniem Komisji powyższe okoliczności potwierdzają, że byli współwłaściciele nieruchomości przy ul. Żegiestowskiej 26 w Warszawie zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania tą nieruchomością przed dniem 5 kwietnia 1958 r., co wyklucza ustalenie odszkodowania na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n. Niemniej jednak z uwagi na charakter wydanego w sprawie rozstrzygnięcia przedmiotowe kwestie zostały podniesione wyłącznie w informacyjnym charakterze.

IV. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej

W ocenie Komisji koniecznym jest stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 w całości z powodu wystąpienia przesłanki określonej w treści art. 156 § 1 pkt 2 wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo

2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo

2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo

3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo

3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo

4), jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo

5) umarza postępowanie rozpoznawcze.

Zgodnie zaś art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli:

1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;

2) decyzja reprivatyzacyjna została wydana w wyniku przestępstwa;

3) wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej, nieznanie organowi, który ją wydał;

4) decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;

4a) stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów

dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy;

4b) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu;

5) przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności, jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;

6) wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal;

7) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości;

8) decyzja reprivatyzacyjna dotyczy osoby prawnej powstałej przed dniem 1 września 1939 r., której akcje lub udziały objęto w sposób niezgodny z prawem.

Zgodnie zaś z treścią art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

1.2. Według Komisji w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy wskazane w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W niniejszym bowiem postępowaniu Prezydent m.st. Warszawy w sposób rażący naruszył regulacje prawa procesowego, tj. art. 7 i art. 77 § k.p.a. bowiem w toku postępowania nie uzyskał i nie przeprowadził dowodu o charakterze obligatoryjnym w postaci pisma z dnia 25 sierpnia 1947 r. B S, stanowiącego wniesiony w sprawie wniosek dekretowy o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r.

Przedmiotowe zaś pismo w ocenie Komisji stanowi nie rozpoznany do dnia dzisiejszego wniosek dekretowy. Poczynienie zaś powyższego ustalenia wykluczało procedowanie w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. Zastosowanie zaś w realiach niniejszej sprawy treści ww. normy prawa materialnego jest wykluczone – dlatego też, powyższe stanowi przy tym także i naruszenie w sposób rażący regulacji art. 215 ust. 2 u.g.n.

Jak już wspomiano w niniejszej decyzji kluczowy dowód niniejszej sprawy przez cały czas pozostawał w dyspozycji Archiwum Państwowego w Warszawie. W ocenie Komisji skierowanie odpowiedniego zapytania do archiwum o posiadaną dokumentację nieruchomości winno stanowić rutynową czynność organu rozpoznającego tego typu sprawę. Trudno przy tym uznać podjęcie tego typu czynności za przeszkodę nie do pokonania dla organu rozpoznającego sprawę. Zaniechanie zaś organu w tym zakresie skutkuje przy tym daleko idącymi skutkiem stwierdzenia nieważności decyzji.

W tym miejscu podkreślenia wymaga okoliczność, że stwierdzone w niniejszym postępowaniu naruszenia prawa w stopniu rażącym dotyczą przy tym naruszenia przepisów niepozostawiających wątpliwości co do ich bezpośredniego rozumienia. W tym zaś zakresie należy także nadmienić, że kluczowe kwestie dot. losów prawnych nierozpoznanego w niniejszej sprawie wniosku dekretowego w kontekście regulacji art. 215 ust. 2 u.g.n. są przedmiotem jednolitej i utrwalonej linii orzeczniczej sądów administracyjnych. W związku z powyższym stwierdzone przez Komisję rażące naruszenia prawa mają charakter oczywisty, wyraźny i powinny być bezsporne.

W ocenie Komisji skutki społeczno-gospodarcze stwierdzonych naruszeń prawa w niniejszej sprawie generuje skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań zasad praworządności. Podkreślenia bowiem wymaga, że w aktualnym stadium niniejszego postępowania nadal nierozpoznany pozostaje wniesiony w terminie wniosek dekretowy dawnych właścicieli przedmiotowej nieruchomości. Nadmienić przy tym należy, że przywoływane przez Komisję orzecznictwo w sposób jednoznaczny dowodzi, że wydanie decyzji odszkodowawczej w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. nie może „konsumować” nie rozpoznanego dotychczas wniosku dekretowego. Dlatego też bacząc także m.in. na zasady praworządności i legalizmu koniecznym jest jego rozpoznanie. Nie antycypując przy tym wyniku jego rozpoznania należy jednak zauważyć, że następca prawny beneficjentki niniejszej decyzji ma możliwość uzyskania uprawnień wynikających z treści art. 7 ust. 1 dekretu w sytuacji, gdy odszkodowanie za przedmiotową nieruchomość zostało już przyznane i wypłacone beneficjentce przez Prezydenta m.st. Warszawy na mocy niniejszej decyzji. W takiej zaś sytuacji realnym jest uzyskanie przez stronę niniejszego postępowania przysporzeń majątkowych o charakterze wykluczającym, jak również wykraczającym poza zakres doznanego w zamierzonych latach uszczerbku w majątku. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym również okoliczność z punktu widzenia procesowego, bowiem do dnia dzisiejszego zaakcentowany przez Komisję wniosek dekretowy nie zostaje rozpoznany, przez co beneficjentce niniejszego rozstrzygnięcia przysługują przy tym wszelkie przewidziane

przez prawo instrumenty umożliwiające wyegzekwowanie jego rozpoznania wobec Prezydenta m.st. Warszawy.

Dlatego też zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja jest zobligowana wydać decyzję stwierdzającą nieważność decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 jako wydanej z rażącym naruszeniem norm prawa procesowego w postaci art.7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a oraz art. 215 ust. 2 u.g.n.

V. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz w rozumieniu art. 156 § 2 k.p.a.

W myśl wskazanego przepisu ustawy o Komisji przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

W płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1,3,4,7 k.p.a.

W ocenie Komisji rozstrzygnięcie Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych, gdyż niniejsza decyzja dot. przyznania odszkodowania w określonej kwocie pieniężnej. Powyższe zaś ustalenie skutkuje przy tym stwierdzeniem, że kwestie dot. wypłaty odszkodowania w określonej kwocie nie mogą wywołać skutków o charakterze nieodwracalnym bowiem roszczenia o charakterze pieniężnym z samej swej natury posiadają odwracalny charakter. Nawet ewentualne ich skonsumowanie przez stronę postępowania nie wywoła przy tym skutku o charakterze nieodwracalnym, bowiem nadal aktualne pozostanie w takiej sytuacji roszczenie o jej zwrot wobec organu uprawnionego.

W takiej zaś sytuacji Prezydent m.st. Warszawy będzie uprawniony do wyegzekwowania wypłaconej kwoty odszkodowania na zasadach ogólnych.

VI. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

Z uwagi na powyższe za stronę niniejszego postępowania Komisja uznała następującą prawną zmarłej beneficjentki decyzji M K – W P

Stosownie zaś do treści art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylecia lub zmiany tej decyzji. W razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego, w sprawie, o której mowa w ust. 1 ww. przepisu, prokuratorowi służą prawa strony. Z kolei zgodnie z treścią art. 16b powołanej ustawy, prokurator niezwłocznie zawiadamia Komisję o wniesieniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 16a ust. 1 ustawy.

W tej sytuacji z uwagi na wniesienie przez Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu sprzeciwu do Wojewody Mazowieckiego od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 należało go także uznać stroną niniejszego postępowania.

Jak stanowi art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną niniejszego postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest także Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

VII. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, działając na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wobec stwierdzenia wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji z dnia 10 lipca 2012 r. nr 314/GK/DW/2012 z rażącym naruszeniem prawa koniecznym stało się stwierdzenie nieważności ww. decyzji w całości.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu),

a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) złotych zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art.

244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.